

Weekendavisen Beslægtede
20/1 - 2006 DK

Scene. »De skamløse« på Det danske Teater, »Pudemanden« på Husets Teater, »Mungo Park« på Teater Mungo Park og »Andersens drøm« fra Odin Teatret i Turbinehallerne.

Thor Bjørn Krebs kan ikke bare sig for at trække perspektivet med europæernes vankundige Afrika-granseri hårdt op, men det er den evangeliske eventyrfigur i Mungo Parks rene skinbarlighed, der er stykkets afgørende attraktion.

Oppe i det ovale lågloft spejles trylleriene. Deroppe ville vi i grunden helst bo. Så lod de herlige syner sig beholde. Det er ikke småting, der går i svæv og sving. En yndig schæferbåren prinsesse kan til sidst møde en ganske lille Andersen-figur, der kejtet lader sig genne ind på scenen og med sit konfuse marionetansigt for en gangs skyld er befriet for den spejdende forfængelighed, der ellers var Andersens sonde ud i verden. Udgangspunktet for forestillingen er en drøm, som digteren havde i 1874, så sent i livet, at den må kunne øjnes i ethvert sind. Andersen skal nå ned på havnen, hvor kongens skib venter, men når det ikke. Så entrer han et lige så kongeligt skib, men det viser sig at rumme en slavetransport og med resolut ublidhed koster Andersen sammen med dette klientel. Så vågner han, det er ikke digterens dødsdrøm, den må han jo siden 1875 stadig være i.

derland« ned i kisten til deres far. I Turbinehallens skrin tænder små lyskæder med mellemrum på tilskuerækkerne og erindrer blidt om, at det nylig sete atter har været en drøm. Ensemblet af 9 spillere synes hele tiden at dobles op, men da det hele er slut, kommer ingen til fremkaldelse. Vi skal virkelig erfare, at dette var virkelighed.

DET gør ikke noget at være født i en andegård, blot man har ligget i et krokodilleæg. Så er der nemlig mad nok. Lad os mindes Andersen-året med det bonmot. Hvor livsaligt nu at få tilflydt Odin Teatrets spil »Andersens drøm« som efterbyrd. I

Det kongelige Teaters Lille Turbinehal er det måske Galileis anatomiske teater fra Padova, der er genopbygget for at husvæle os med stejle kik ned på en vildtvoksende eventyrverden, hvis åndedræt ikke er mennesketale, men himmelske byorkestertoner. Måske er det blot en ganske lille æske, som vi får lov at dvæle i, før nogen sætter os på knappenåle. På det ovale gulv kan alt vejres bort i løbet af et black out, og dem kommer der mange af.

Barbas forestilling giver med hele sin makaberlette stil den oplevende mulighed for at tage forskud på drømme, hvis kostbarhed er rystende og kun kan betyde, at man ikke vågner op igen. Hvis dagsrester ser sådan ud, som Barba her lader sine spillere hallucinere dem frem, er én avis med i kisten nok til at agere evighedens fidibus. Leonard Bernsteins børn lagde Lewis Carrolls »Alice's Adventures in Won-

Det danske Teater. »De skamløse« af Lilian Hellman. Instruktion: Waage Sandø. Scenografi: Nina Schiøttz. Landsturné til 15. marts.

Husets Teater. »Pudemanden« af Martin McDonagh. Instruktion: Søren Iversen. Scenografi og kostumer: Birgitte Møllertin. Til 18. februar.

Teater Mungo Park. »Mungo Park – manden bag navnet« af Martin Lyngbo og Thor Bjørn Krebs. Instruktion: Martin Lyngbo. Scenografi: Palle Steen Christensen. Til 25. februar. Derefter turné.

Odin Teatret i Lille Turbinehal. »Andersens drøm«. Med udgangspunkt i tekster af Hans Christian Andersen & skuespillernes improvisationer. Scenisk rum: Luca Ruzza. Lysdesign: Jesper Kongshaug. Musik: Kai Bredholt, Jan Ferslew og Frans Winther. Masker og dukker: Fabio Butera og Danio Manfredini. Dramaturgi og instruktion: Eugenio Barba. Til 10. februar.